

JOSEP ROVIROSA OLIVÉ, secretari general de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya,

CERTIFICA: Que en relació a l'expedient de tramitació ordinària núm. 18/2026 els membres del Consell de la Informació de Catalunya van adoptar per unanimitat en reunió ordinària de data 20 d'octubre de 2026 el següent acord, segons la documentació de l'expedient:

Expedient núm. 18/2026

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat al CIC en data 16 de juliol de 2026 pel periodista Rafael Marrasé sobre una informació publicada al digital Crònica Global el 12 de febrer, que porta el títol “Polèmica amb el pseudoperiodista Rafael Marrasé, l'home que es va acarnissar amb el Grup Griñó”, per considerar que pot haver vulnerat els criteris 1, 2, 3 i 5 del Codi Deontològic.

MOTIU I CONTINGUT DE LA QUEIXA

Al seu llarg escrit el demandant s'expressa en els següents termes:

Jo, Rafael Marrasé, col·legiat del Col·legi de Periodistes de Catalunya i fundador i director del mitjà Porta Enrere, presento aquesta queixa al Consell de la Informació de Catalunya (CIC) per un article publicat a Crònica Global el 12 de febrer de 2026.

Abans de tot vull fer saber als membres del CIC que la queixa no s'ha presentat abans perquè no he disposat de la documentació original fins fa unes setmanes (el document en el qual es basa l'article motiu de la queixa), fet que ha provocat aquest retard en la presentació d'aquest escrit.

L'article de Crònica Global del 12 de febrer de 2026 i signat per la periodista Miriam Saint-Germain, vulnera, a parer meu, els criteris 1, 2, 3 i 5 del Codi Deontològic.

Els fets

L'article de Crònica Global signat per Miriam Saint-Germain i motiu d'aquesta queixa, porta el títol [Polèmica amb el pseudoperiodista Rafael Marrasé, l'home que es va acarnissar amb el Grup Griñó](#) i es va publicar el 12 de febrer d'enguany. En l'article, es deia que l'Ajuntament de Torredembarra havia rebut «un escrit formal» en el qual s'instava l'alcalde d'aquella població —aleshores Vale Pino (PSC)— a retirar la concessió del Premi Mañé i Flaquer al signant d'aquesta queixa que ara es presenta al CIC.

Segons es pot llegir a l'article, l'autora, Miriam Saint-Germain, assegurava que havia tingut accés a aquell document («l'escrit formal») en el qual es demanava la retirada del premi

per l'existència de «dubtes rellevants sobre la independència, el rigor i la transparència del projecte que va motivar el reconeixement institucional».

El «projecte» que esmentava el text que la periodista qualificava «d'escrit formal» és un documental, [*Insostenible, rere la brossa*](#), que es va emetre al programa Sense Ficció de TV3 el 20 de juny de 2023 i, que a banda del premi Mañé i Flaquer del 2023, ha rebut altres guardons, com l'Ecozine Film Festival de Saragossa (2024) i el Nebrodi Cinema Doc de Sicília (2024).

Saint-Germain continua dient, després d'un *ladillo* que titula com «Dubtes sobre el rigor informatiu», que l'escrit on es demanava la retirada del premi assegura que la concessió del Mañé i Flaquer a aquest periodista —de fet, el premi es va atorgar al documental, no només a aquest periodista, i el director de la cinta, Christophe Sion, també va recollir el guardó (i encara més, va ser un premi ex aequo amb un pòdcast sobre la indústria petroquímica de Tarragona)— «afecta directament el prestigi institucional de l'Ajuntament de Torredembarra i compromet la credibilitat del mateix reconeixement».

L'article de Crónica Global també deia que «la petició» (és a dir, «l'escrit formal»), «subratlla que el documental i les investigacions associades han estat objecte de controvèrsia pública i d'actuacions judicials impulsades per una empresa directament afectada pel relat difós (Griñó)».

Per tot això, deia Saint-Germain, «el document sol·licita formalment a l'Ajuntament que revisi la concessió del Premi Mañé i Flaquer per determinar si la feina guardonada compleix realment els criteris d'independència, rigor i servei a l'interès públic que justifiquen aquest tipus de distincions».

A més, el text, segons la periodista de Crónica Global, instava al consistori a «acordar la suspensió cautelar del premi com a mesura de prudència institucional i protecció del prestigi del guardó i del mateix municipi».

El document, segons l'article d'aquell mitjà, reclamava a l'Ajuntament de Torredembarra a «adoptar una posició pública i clara sobre aquesta qüestió, en considerar que el silenci institucional també té implicacions polítiques i reputacionals».

Argumentació de la queixa

Com he apuntat en el tercer paràgraf d'aquesta queixa, al meu parer, l'article de Crónica Global del 12 de febrer de 2026 i signat per la periodista Miriam Saint-Germain vulnera els criteris 1,2,3 i 5 del Codi Deontològic.

Criteri 1. Informar de manera acurada i precisa

La periodista Miriam Saint-Germain fonamenta tot el seu article en un «escrit formal» que

l'Ajuntament de Torredembarra hauria rebut i en el qual es demanava la retirada del Premi Mañé i Flaquer de l'any 2023 a aquest periodista.

Saint-Germain assegura en el seu article que ella ha tingut accés a aquell «escrit formal». Doncs bé, allò que Saint-Germain qualifica «d'escrit formal» no és res més que un anònim que es va enviar a l'Ajuntament de Torredembarra, però també a moltes altres institucions, entre elles mitjans de comunicació i el Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Aquell anònim, enviat per correu electrònic, està signat per algú que es fa dir «Catedràtic» i va ser enviat des d'un compte de Protonmail el 10 de febrer de 2026, és a dir, dos dies abans de la publicació de Crònica Global.

Si la periodista Miriam Saint-Germain va tenir accés a aquell document tal com assegurava a l'inici del seu article, va poder comprovar sense cap mena de dubte que es tractava d'un anònim. Però Saint-Germain no només no ho diu en cap moment en el text, sinó que ho amaga i, allò que és encara pitjor, ho disfressa, tot convertint un anònim en un «escrit formal».

El fet que fos un anònim queda totalment confirmat quan un membre de l'equip de govern de l'Ajuntament de Torredembarra, Joel Ramírez (ERC), ho va dir al ple del consistori torrenc el 16 de febrer de 2026. Les paraules de Ramírez es van produir com a resposta a la intervenció de la regidora del PP Nuria Gómez (3:03:26), que va llegir alguns paràgrafs de l'anònim i preguntava a l'equip de govern quina decisió s'havia pres en relació amb «la polèmica» i la retirada del premi al director de Porta Enrere, és a dir, el periodista que presenta aquesta queixa. «El que ha llegit vostè [Nuria Gómez] és un anònim i l'Ajuntament no respon anònims», va dir el regidor de Comunicació de l'Ajuntament de Torredembarra Joel Ramírez (3:08:25).

L'enviament d'aquell anònim (no va ser l'únic que, sota la signatura de «Catedràtic» o «Catedràtic amorós» i sempre des de la mateixa adreça de correu electrònic, es va enviar aquelles setmanes a diferents institucions, mitjans i persones per intentar difamar el periodista que presenta aquesta queixa) es va fer en un context d'una querella interposada per una empresa de gestió de residus, Griñó Ecològic, a aquest periodista, però també a una entitat ecologista, el GEPEC, el director del documental Insostenible, Christophe Sion, i una entitat sense ànim de lucre, la Fundació Jara Barceló. De fet, així ho explicava també Miriam Saint-Germain en el seu article: «Després que se'l vinculés amb la campanya de desprestigi i difamació que presumptament va patir el grup Griñó, l'Ajuntament de Torredembarra ha rebut un escrit formal en què s'insta l'alcalde a revisar la concessió del Premi Mañé i Flaquer de Periodisme atorgat a Marrasé».

Qui va escriure aquell anònim (i d'altres que es van signar amb el mateix pseudònim i es van enviar des del mateix correu electrònic)? No ho sabem, però és evident que era algú

(o algunes persones) que volien difamar aquest periodista arran de la querella presentada per Griñó Ecològic i provocar-li un dany, no només reputacional, sinó també econòmic (per la retirada d'un premi).

La periodista Miriam Saint-Germain va fer un ladillo titulat «Dubtes sobre el rigor informatiu» en relació amb la feina d'aquest periodista que presenta aquesta queixa quan resulta que ella havia fet un article basat en un anònim i ho va amagar i, fins i tot, va elevar aquell document a la categoria d'«escrit formal», fent passar bou per bèstia grossa, cosa que podia confondre al lector, que no podia conèixer la naturalesa del document (un anònim) que havia servit de base per aquell article.

L'anònim que va reproduir Saint-Germain en el seu article i que servia per atacar la feina d'aquest periodista, posava en dubte el prestigi institucional de l'Ajuntament de Torredembarra (i, de rebot, el Col·legi de Periodistes, perquè els Mañé i Flaquer són organitzats conjuntament pel consistori torrenc i el col·legi).

Amb el seu article, Miriam Saint-Germain avalava un anònim com a font fidedigna, amagant l'origen i la condició d'aquell text per tal que el seu reportatge tingués, de cara al lector, una aparença de credibilitat. Amb aquella actuació, Saint-Germain, conscientment o inconscientment, ha fet un mal servei al periodisme (i a ella mateixa), i més en un moment en què la societat qüestiona la tasca dels periodistes i la credibilitat de la professió cotitza a la baixa precisament per pràctiques com aquesta.

«El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, consegüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. I té el deure de fer front a la mentida, a la desinformació i a la negació de les evidències científiques», diu el Criteri 1 del Codi Deontològic. És evident que Miriam Saint-Germain no va fer res de tot això. Ans al contrari, va ajudar a difondre, amplificar i blanquejar un text que pretenia difamar aquest periodista col·legiat.

Criteri 2. *Evitar perjudicis per informacions sense prou fonament*

Amb la publicació d'aquell article, Miriam Saint-Germain i Crònica Global van ajudar a posar en dubte la credibilitat dels Premis Mañé i Flaquer que organitzen conjuntament el Col·legi de Periodistes (la seva delegació a Tarragona) i l'Ajuntament de Torredembarra. I, de pas, aquestes dues institucions.

«En aquest sentit, [l'anònim] sosté que qualsevol controvèrsia rellevant sobre la feina premiada afecta directament al prestigi institucional de l'Ajuntament de Torredembarra i compromet la credibilitat del mateix reconeixement», escrivia Saint-Germain al seu article. La periodista de Crònica Global deia que «l'escrit formal» demanava la revisió del premi atorgat a aquest periodista i que, «mentre aquesta revisió no es resolgui, la petició insta el consistori a acordar la suspensió cautelar del premi com a mesura de prudència

institucional i protecció del prestigi del guardó i del mateix municipi».

Saint-Germain afegia que el text demanava a l'Ajuntament de Torredembarra una posició clara sobre la qüestió «en considerar que el silenci institucional també té implicacions polítiques i reputacionals».

El criteri 2 del Codi Deontològic, diu: «No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques i privades».

Saint-Germain i Crònica Global van fer servir un anònim —amagant al lector la naturalesa d'aquest document— per fer un article que posava en dubte la reputació i el crèdit d'uns premis organitzats per una entitat com el Col·legi de Periodistes i com l'Ajuntament de Torredembarra, així com a les mateixes institucions, com s'ha vist.

I això no queda aquí. El titular de l'article serveix per titllar de «pseudoperiodista» aquell qui presenta aquesta queixa (que, recordem-ho, té el número de col·legiat 09034 i que fa més de vint-i-cinc anys que exerceix aquest ofici). En tot l'article no es justifica en cap moment aquest qualificatiu que és, per tant, totalment gratuït i que només pot tenir la voluntat de «lesionar la dignitat de les persones» (en aquest cas, aquest periodista) i presentar-me davant l'opinió pública com a un impostor i, en conseqüència, sense la credibilitat necessària.

El criteri 2 també diu: «El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta». Desconec si Miriam Saint-Germain es va posar en contacte amb l'Ajuntament de Torredembarra i el Col·legi de Periodistes (com a organitzadors dels premis Mañé i Flaquer). En tot cas, no hi ha res dins del seu article que faci pensar que ho fes, perquè no consta cap declaració d'aquestes institucions ni que ella digués que s'hi havia posat en contacte.

Allò que segur que no va fer és posar-se en contacte amb aquest periodista que presenta aquesta queixa al CIC. Ni en l'article objecte d'aquesta queixa ni en els altres que va fer reproduint la querella de Griñó Ecològic. En l'article del 12 de febrer de 2026, Miriam Saint-Germain fa referència a l'esmentada querella, enllaçant a alguns dels articles que ella mateixa va publicar sobre el cas. Ni aleshores, ni per l'article en qüestió es va posar en contacte amb aquest periodista per conèixer la seva versió dels fets, ni per deixar clar que aquell document del qual parlava era un anònim, fet que hauria servit perquè el lector conegués la naturalesa d'aquell text que s'havia enviat a l'Ajuntament de Torredembarra.

«Encara que no existeix una resolució ferma sobre el fons d'aquesta causa judicial, el document considera que la mera existència d'aquestes accions introdueix dubtes raonables sobre la solidesa metodològica i la independència de la feina premiada», escriu Saint-Germain en el seu article del 12 de febrer. Aquest paràgraf, com s'ha vist, posa en qüestió

la feina periodística feta pel documental Insostenible, però Saint-Germain no va trucar-me mai, ni abans de l'article ni després (ni dels altres que va fer) perquè jo pogués donar la meua versió dels fets.

«Segons consta a la querella —liderada pel penalista Fermín Morales [basada en un informe de detectius de l'agència Método 3]—, la companyia denuncia l'existència d'una suposada trama organitzada, l'objectiu de la qual hauria estat construir un relat fals que la vinculava amb activitats criminals i provocar l'obertura d'una causa penal que la defensa qualifica d'artificial», escrivia Saint-Germain en el seu article del 12 de febrer. És a dir, reproduïa allò que deia la querella, que acusava aquest periodista de «construir un relat fals» i formar part d'una «trama organitzada» i no va ser capaç de trucar-me mai perquè jo pogués defensar-me públicament.

Griñó Ecològic és una empresa que, actualment, és investigada per un jutjat de Tarragona per falsedat documental i delictes mediambiental. Això va provocar la detenció de tota la seva cúpula directiva el gener de 2025. Arran d'aquelles detencions, la Guàrdia Civil va enviar una nota de premsa als mitjans dient que els directius havien estat detinguts per formar part d'una organització criminal dedicada al tràfic il·legal de residus. La causa contra Griñó Ecològic continua oberta, tot i que aquesta empresa, a la querella, diu que «allò va quedar en no res», cosa que no és certa (d'aquí la importància de contrastar les notícies i més en documents de part).

A més, Griñó Ecològic ja va presentar una demanda contra mi mateix (i altres persones) l'endemà de la detenció de la seva cúpula directiva, tot i que la va retirar dos dies després. Això demostra la persecució a la qual ha sotmès aquesta empresa a aquest periodista, al director d'Insostenible i al GEPEC des que es va emetre el documental.

Malgrat aquests antecedents, Saint-Germain tampoc va considerar que calia recollir la versió d'un company de professió que era assetjat (als tribunals i per detectius) per una corporació que l'any 2025 va facturar més de 300 milions d'euros. Així i tot, la periodista de Crónica Global va titular que «el pseudoperiodista Rafael Marrasé, és l'home que es va acarnissar amb el Grup Griñó».

Tot i que Crónica Global va publicar diversos articles sobre la querella de Griñó contra els afectats (jo inclòs), no va recollir cap informació sobre la compareixença de premsa que vam fer a la seu del Col·legi de Periodistes de Tarragona el 6 de maig d'enguany.

Criteri 3. Rectificar les informacions incorrectes

El criteri 3, diu: «L'obligació d'esmenar tant les informacions com les interpretacions resultants que s'hagin demostrat faltes o errònies comporta promptitud i el tractament i extensió proporcionats».

Malgrat que públicament es va demostrar que aquell document que s'havia enviat a

l'Ajuntament de Torredembarra era un anònim i no un «escrit formal» —el ple del consistori torrenc el 16 de febrer de 2026—, Miriam Saint-Germain i Crónica Global no ho han indicat en cap moment en la publicació ja feta ni n'han fet cap de nova explicant aquest fet als lectors.

L'article continua tal com es va publicar, fet que encara és més greu després que un càrrec electe (regidor de Comunicació de l'Ajuntament de Torredembarra) digués en un ple municipal que allò era un anònim (tot i que, com s'ha explicat anteriorment, en la mateixa signatura del correu electrònic ja es pot comprovar que és un anònim).

Criteri 5. Citar les fonts i preservar el secret professional

*«Les fonts s'han de citar perquè la informació sigui creïble. No obstant això, els periodistes tenen l'obligació moral de protegir-les invocant el secret professional quan sigui necessari. La confidencialitat ha de servir per emparar les persones en situació d'indefensió o risc, però **en cap cas l'anonimat pot ser utilitzat per atacar individus i organitzacions de manera injustificada**», diu el criteri 5.*

Miriam Saint-Germain va escriure un article reproduint un document anònim que atacava aquest periodista. Saint-Germain va amagar als lectors que la font de la seva informació era un document anònim i va dir que era un «escrit formal» per tal de justificar la seva publicació que, d'altra manera no s'hagués produït per la falta de credibilitat d'aquesta mena de documents.

En aquest sentit, Saint-Germain ha estat creativa: ha anonimitzat un anònim. Es tracta d'un nou concepte periodístic, protegir les fonts anònimes no sigui cas que algú les identifiqui (tot i el seu anonimat original).

Amb la publicació d'aquell article basat en un document anònim que van presentar al lector com un «escrit formal», Miriam Saint-Germain i Crónica Global van col·laborar en la campanya de difamació i d'intent de desprestigi que va patir el periodista que presenta aquesta queixa tot coincidint amb la publicació de l'existència de la querella de Griñó Ecològic. Una campanya que va ser motiu d'un posicionament públic de suport a aquest periodista per part del Col·legi de Periodistes de Catalunya en un comunicat el 20 de març de 2026.

Per tot això, demano al Consell de la Informació de Catalunya que tingui per presentada aquesta queixa, valori els fets i els meus arguments i resolgui en conseqüència.

El senyor Marrasé, juntament amb aquest escrit, facilita l'enllaç a l'article que és objecte de la seva queixa, que en el moment de redactar-se aquesta ponència continua vigent:

[Polèmica amb el pseudoperiodista Rafael Marrasé, l'home que es va acarnissar amb el Grup Griñó](#)

AL·LEGACIONS

A la petició d'al·legacions feta des del Consell el mitjà afectat, Crònica Global, va respondre el dia 10 d'agost amb un escrit, també força extens, que es reproduïx a continuació:

El sr. Ignasi Jorro, director, en nom i representació de la societat editora CRÓNICA GLOBAL MEDIA, S.L., compareix davant la Comissió de Deontologia del Consell de la Informació de Catalunya i, com millor escau en Dret i Deontologia, EXPOSO:

Que havent rebut la notificació de la queixa interposada en relació amb l'article periodístic indicat a l'encapçalament, per mitjà d'aquest escrit formulador de RESPOSTA I AL·LEGACIONS FORMALS, i sobre la base de la veracitat informativa, el contrast exhaustiu de les fonts i el lliure exercici del periodisme crític, sol·licito el seu ARXIU DEFINITIU I DESESTIMACIÓ TOTAL en atenció als següents:

MOTIUS D'AL·LEGACIÓ

PRIMER.- Sobre el rigor informatiu, la veracitat i la rellevància pública de la notícia (Criteri 1 del Codi Deontològic)

El nucli central de la queixa presentada pel Sr. Marrasé pretén desqualificar una informació rigorosa al·legant una suposada falta de veracitat o d'objectivitat. Tanmateix, aquesta part ha de remarcar que totes i cadascuna de les asseveracions recollides a l'article de data 12 de febrer de 2026 responen a fets objectius, documentalment provats i de màxima rellevància pública.

1. L'interès públic institucional: L'article versa directament sobre el registre d'un escrit formal presentat davant l'Ajuntament de Torredembarra. En aquest document se sol·licita a la corporació municipal la revisió i la suspensió cautelar del Premi de Periodisme Mañé i Flaquer atorgat al Sr. Marrasé, en existir dubtes fonamentats sobre la independència, el rigor i la transparència del treball premiat ('Insostenible, rere la brossa'). Tractant-se d'un guardó institucional sufragat amb fons públics, qualsevol controvèrsia que afecti la legitimitat o la independència de la feina guardonada és d'imprescindible coneixement per a la ciutadania.

2. La solidesa documental de la informació: Crònica Global no ha generat rumors ni especulacions, sinó que s'ha limitat a exercir el deure d'informar sobre fets de naturalesa administrativa, judicial i econòmica:

- Escrit registrat: L'existència de la sol·licitud formal a l'alcaldia de Torredembarra (Tarragona).*
- Procediment penal obert: La querella criminal admesa a tràmit pel Jutjat d'Instrucció – dirigida pel penalista Fermí Morales– a instàncies de Grup Griñó, la qual adjuntem, per un presumpte entramat d'estafa processal, entre d'altres presumptes delictes. Es tracta d'un assumpte judicial que està en instrucció al jutjat número 6 de Tarragona, i on el denunciante*

ha estat citat a declarar com a investigat. Adjuntem la providència que acorda les citacions i el calendari de les compareixences. D'aquest fet se n'han fet ressò diversos mitjans informatius i associacions ecologistes. Adjuntem comunicat públic.

○ *Testimoni judicial decisiu: La declaració prestada en seu d'instrucció judicial pel sr. Jesús Llungueras (exdirector de Màrqueting de la Fundació Jara), qui va admetre directament que era ell qui fixava els titulars, modificava o retirava els continguts del digital portaenrere.cat quan aquests no s'ajustaven a la línia teledirigida per l'entitat.*

○ *Acreditació financera: L'existència d'informes econòmics i auditories (com la realitzada per Método 3) que certifiquen que la Fundació Jara va finançar fins al 55% de la despesa total de l'entitat de Marrasé entre 2022 i 2023, sumant un total documentat de 97.927 euros destinats al sosteniment del mitjà, llibres, actes i desplaçaments.*

Per tant, el mitjà ha après i observat amb escrupolós rigor el Criteri 1 del Codi Deontològic de la Professió Periodística a Catalunya, difonent únicament informació verídica i fonamentada en fonts primàries i verificables.

SEGON.- Sobre la preservació de la presumpció d'innocència i el tractament dels processos judicials (Criteri 6 del Codi Deontològic)

El Sr. Marrasé addueix una suposada vulneració de la seva presumpció d'innocència en informar-se sobre la querella presentada contra ell. Crònica Global nega rotundament aquesta apreciació i recorda a la Comissió el tractament ponderat i garantista utilitzat en tot el text.

El redactor de l'article va incorporar les precaucions conceptuals i el llenguatge cautelar exigít per la professió:

- *S'utilitza de forma continuada el llenguatge d'atribució ("segons consta a la querella", "segons la versió de la defensa", "suposada trama", "presumpte cervell").*
- *Es fa constar de manera textual i expressa el següent text de salvaguarda: "Encara que no existeix una resolució ferma sobre el fons d'aquesta causa judicial, el document considera que la mera existència d'aquestes accions introdueix dubtes raonables..."*

Informar sobre l'admissió a tràmit d'una querella penal i sobre el contingut de les declaracions dels testimonis en un procés judicial d'interès públic no només és legítim, sinó que constitueix un deure informatiu vers la societat, sense que en cap moment s'hagi dictat una condemna anticipada.

TERCER.- Sobre el periodisme crític i la legitimitat de l'ús del terme "pseudoperiodista"

Un dels punts fonamentals de la queixa radica en el terme "pseudoperiodista" utilitzat al titular de la informació. Sobre aquesta qüestió, aquesta part manifesta:

El periodisme no és una mera activitat tècnica, sinó una funció social que troba la seva raó

de ser en la independència editorial, la neutralitat i l'absència de conflictes d'interès. Quan les investigacions judicials i financeres proven que el responsable d'un mitjà digital rep més de la meitat del seu pressupost d'una fundació privada i permet que els directius d'aquesta dictin els titulars –segons ha testimoniat un ex alt càrrec– i la pauta informativa, la condició d'independència professional queda greument compromesa.

L'ús de la paraula "pseudoperiodista" s'empara en el dret a la crítica professional i a la valoració editorial. No es tracta d'un insult ni d'un atac personal gratuït, sinó d'un judici de valor fonamentat en fets objectius: la denúncia d'una praxi que suplanta la feina informativa independent per posar-la al servei d'interessos de part a canvi de finançament. El periodisme té el dret i el deure de fiscalitzar les pràctiques polèmiques o lesives que es cometin en el mateix sector per tal de protegir el prestigi de la professió i la fe dels lectors.

QUART.- Inexistència d'ànim de difamar i absència de contravenció deontològica

En cap moment Crònica Global ha actuat amb ànim de difamar o menystenir injustament la figura del sr. Marrasé. La publicació es limita a donar cobertura a un fet d'actualitat (la petició de retirada d'un premi públic) i a contextualitzar-ho amb les proves i testimonis dipositats en un jutjat, que adjuntem.

Pretendre que un mitjà de comunicació no pugui publicar informacions avalades per documents oficials, informes d'investigació i testimonis judicials suposaria establir un mecanisme de censura prèvia inacceptable en un Estat de Dret.

SOL·LICITUD FORMAL

Per tot l'exposat, i havent acreditat que la informació publicada compleix de manera rigorosa amb els principis de veracitat, interès públic, contrast de fonts i respecte als drets fonamentals:

SOL·LICITO A LA COMISSIÓ DE DEONTOLOGIA DEL CONSELL DE LA INFORMACIÓ DE CATALUNYA:

- 1. Que tingui per presentat aquest escrit de respostes i al·legacions formals, juntament amb la documentació que l'acompanya, admetent-ho i tenint per acomplert el tràmit d'al·legacions.*
- 2. Que, d'acord amb els arguments exposats, dicti una RESOLUCIÓ DESESTIMATÒRIA respecte de la queixa interposada pel sr. Rafael Marrasé, acordant l'ARXIU DEFINITIU de l'expedient i declarant que Crònica Global va actuar en tot moment dins dels límits deontològics i del dret a la informació.*

Complementàriament, el representant de Crònica Global aporta la querella presentada pel Grup Griñó contra els impulsors del documental "Insostenible, rere la brossa", en què els acusa d'haver impulsat "una estratègia coordinada de desprestigi" pel fet que s'apuntava a

la seva possible implicació en una trama de tràfic il·legal de residus. Entre els imputats hi figura el periodista Rafael Marrasé. També aporta altres documents relatius al procediment judicial obert per part del Jutjat d'Instrucció n.6 de Tarragona, així com alguna informació periodística que es fa ressò de l'assumpte.

CONSIDERACIONS

Una reflexió prèvia que cal fer és que en aquest conflicte (com sempre però potser aquí més que mai) és important identificar clarament quins aspectes són matèria de la queixa presentada i tenen rellevància des de la perspectiva de l'ètica periodística; i separar-los, doncs, d'aquells que han de ser tinguts en consideració només a efectes contextuais, o que potser han de ser directament ignorats si no són rellevants o si poden fins i tot contribuir a fer confús el discerniment.

La queixa es refereix a un article concret, el publicat per Crònica Global. Això i només això, és el que pot ser dictaminat des del Consell de la Informació. No el contenciós que existeix entre el grup Griñó i els autors del documental, i molt menys encara els termes en què està posada una querella l'enjudiciament sobre la qual està encara en curs.

I quins són els elements de la queixa presentada? El més clar serà repassar-los un per un.

1. En primer lloc el senyor Marrasé considera que l'article de Crònica Global vulnera l'article 1 del codi. La seva argumentació (que aquí no reiterarem perquè està ja desenvolupada a la transcripció de la queixa) es basa sobretot en el fet que una bona part de l'article es fonamenta en un text presentat de manera anònima a l'Ajuntament de Torredembarra, només dos dies abans de la publicació. El caràcter anònim de l'escrit està ben acreditat, per més que l'article el dissimuli. Per més que tant l'article com les al·legacions presentades pel mitjà al CIC el qualifiquin com un "escrit formal", no és altra cosa que això: un anònim enviat per correu electrònic, amb la paraula "catedràtic" com a tota signatura. L'altra font informativa usada és la querella presentada uns mesos abans (el 17 d'octubre de 2025) per l'advocat Fermín Morales en representació de l'empresa Griñó Ecològic. Es tracta exactament d'això, d'una querella interposada per una part en el conflicte i que no ha tingut encara cap resolució judicial. Per tant, sembla prou clar que es tracta d'una informació "de part". No casa en absolut amb allò que reclama el Codi Deontològic: *"Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets"*.

2. L'autor de la queixa invoca també l'article 2 del Codi. Recordem-lo: *"No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades. Cal tenir una cura especial en informacions que poden afectar persones i*

col·lectius vulnerables. El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta".

Aquí hi ha dos elements a considerar. Un és la qualificació que es fa de Marrasé ja al títol de la informació, on se'l titlla de "pseudoperiodista". Es pot considerar injuriosa aquesta qualificació? Segons l'escrit d'al·legacions presentat per Crònica Global, no. *L'ús de la paraula "pseudoperiodista" –s'hi diu– s'empara en el dret a la crítica professional i a la valoració editorial. No es tracta d'un insult ni d'un atac personal gratuït, sinó d'un judici de valor fonamentat en fets objectius: la denúncia d'una praxi que suplanta la feina informativa independent per posar-la al servei d'interessos de part a canvi de finançament".* Davant d'aquesta línia discursiva hi hauria algunes consideracions a fer. Darrerament el terme "pseudoperiodista" ha estat usat als mitjans i a les xarxes socials principalment per referir-se a persones que exerceixen l'ofici sense altres credencials que les seves suposades habilitats comunicatives i que es dediquen més aviat a fer agitació que no pas a informar de manera documentada i creïble. És més que evident que aquest no és el cas del periodista Rafael Marrasé. Es podrà estar més o menys d'acord amb les seves tècniques informatives i en el contingut dels seus treballs de recerca, però compta sense cap mena de dubte amb un reconeixement professional, com acredita la seva trajectòria i fins i tot els premis rebuts (entre els quals no només el "qüestionat" Mañé i Flaquer sinó, per dos cops, el premi Ramon Barnils de periodisme d'investigació). I es pot afegir el fet que, a més, és periodista col·legiat al Col·legi de Periodistes, per més que això no seria el més determinant per a la seva defensa si realment es demostrés alguna mala praxis per part seva. Vist tot això, tornem a preguntar-nos: és injuriós titllar-lo de pseudoperiodista?. Cal admetre que pot haver-hi algú que cregui que aquesta qualificació no és ofensiva, sobretot si està feta sense "animus injuriandi". Podem arribar a concedir el benefici del dubte semàntic. Però immediatament apareix el segon aspecte que cal destacar sobre l'article 2 del codi.

I el segon aspecte és aquell al qual fa referència la segona part de l'article 2 del codi: "El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta". I en aquest punt queda rotundament clar que aquesta imprescindible contrastació no va ser feta per part de l'autora de la informació.

D'altra banda, tornant al primer assumpte, el del "dany o descrèdit a entitats públiques o privades", també es podria considerar que l'article desacredita a les entitats promotores del premi Mañé, l'Ajuntament de Torredembarra i la Demarcació de Tarragona del Col·legi de Periodistes, així com al jurat que en decideix els guanyadors. Però cap d'aquestes entitats o persones no han presentat cap queixa formal al CIC i han optat més aviat per ignorar l'existència de l'article que els interpel·la (i de l'anònim en què està basat).

3. A la seva queixa, Rafael Marrasé invoca també el criteri 3 del Codi, que es refereix a la rectificació de les informacions incorrectes. En aquest cas, si es dona per bona -com aquí s'ha fet- la hipòtesi que el mitjà ha fet servir una font no consistent de manera conscient i intencionada, es difícil pretendre que faci després una rectificació de forma espontània. Sembla evident, per exemple, que posteriorment a la publicació de l'article Crònica Global ha hagut de tenir coneixement del poc cas que el Ple de l'Ajuntament de Torredembarra ha fet del comunicat anònim. Hauria estat una ocasió per fer una informació que pal·liés d'alguna manera la mala praxi professional realitzada anteriorment. I certament, no ho ha fet. Però sembla ociós invocar l'article 3, el referent a les rectificacions, si ja a l'hora de fer la informació primigènia s'ha obrat incorrectament amb coneixement de causa. Altra cosa seria si per part del demandant ha hagués hagut una petició expressa de rectificació, circumstància que no consta que s'hagi produït.

4. El senyor Marrasé, finalment, considera que Crònica Global, amb la publicació de l'article que es refereix a ell, ha vulnerat també el criteri 5 del codi, aquell que fa referència a les fonts informatives. D'acord amb totes les consideracions anteriors, la font principal usada per a la confecció de la informació impugnada és un escrit anònim. I hi ha una part de l'article 5 del codi que va com anell al dit per dictaminar el seu incompliment: "en cap cas l'anonimat pot ser utilitzat per atacar individus i organitzacions de manera injustificada".

D'una altra part, revisant tots els documents posats a l'abast s'observa un fet sorprenent: a les al·legacions presentades al CIC per Crònica Global s'hi inclouen arguments per defensar que l'article denunciat no ha incomplert l'article 6 del codi (relatiu a la presumpció d'innocència), quan en cap moment l'autor de la queixa addueixi cap argument que faci referència a aquest principi ètic. Es podria aplicar aquí aquell vella dita: "Excusatio non petita, accusatio manifesta" (que en català de vegades s'ha traduït com "qui s'excusa, s'acusa"). Però més enllà de les ironies, és cert que en aquest aspecte concret no es trobarien detalls concrets de l'article que facin pensant en una vulneració de la presumpció d'innocència.

Com s'ha dit al començament d'aquestes consideracions, hi ha altres elements aportats per les parts en litigi que són irrellevants en relació amb el dictamen ètic que aquí ens ocupa. El text complet de la querella interposada pel grup Griñó contra diverses persones, entre les quals es compta el periodista Marrasé i sobre la qual encara no s'ha produït un pronunciament judicial, no aporta cap element eximent per a la periodista autora de la informació i el mitjà que l'ha difós. Si un cas, més aviat serviria per fer més consistent la idea que existeix una orquestració posada en marxa per l'empresa de residus per atacar aquells que la van denunciar a través del documental. El mateix succeeix amb les dades

derivades de la investigació feta per una agència de detectius. Aquesta se centra especialment en la finançament rebut per la publicació Porta Enrere, dirigida per Marrasé, i el grau d'influència que la fundació Jara Barceló pugui tenir en la seva línia editorial. No és missió del CIC jutjar aquests aspectes del tema, almenys a l'hora d'emetre un judici sobre l'article publicat per Crònica Global. En altres paraules, aquest no és el lloc per jutjar sobre la pugna que s'ha creat entre el grup Griñó d'una part i la Fundació Jara Barceló i els autors del documental premiat d'una altra. Això correspon a instàncies judicials. El CIC s'ha de limitar, i es limita, a avaluar el grau d'observança del Codi Deontològic en casos concrets, com el que aquí es dirimeix.

Vist tot l'anterior, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD

La informació publicada per Crònica Global amb el títol "Polèmica amb el pseudoperiodista Rafael Marrasé, l'home que es va acarnissar amb el Grup Griñó" incompleix els articles 1, 2 i 5 del Codi Deontològic.

I per que així consti s'estén la present certificació, amb el vistiplau del president, a Barcelona en data 21 d'octubre de 2026. Certifico.

Vistiplau

Josep Carles Rius
President

Josep Rovirosa
Secretari General